

Sygn. akt III U 660/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemysłu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2014 r. w Przemysłu

na rozprawie

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 30 kwietnia 2014 r., **znak:** (...)

I. oddala odwołanie w zakresie przeliczenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy J. M. z uwzględnieniem nagrody jubileuszowej za 20 lat pracy z 1988 r. oraz premii i nagród w 1990 i 1991 r.,

II. w pozostałym zakresie umarza postępowanie.

Sygn. akt III U 660/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 grudnia 2014 r.

Decyzją z dnia 30 kwietnia 2014 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy J. M. wznowienia postępowania w sprawie ponownego ustalenia wysokości emerytury.

W podstawie prawnej decyzji powołano przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440) oraz przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy odwołał się do treści art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, § 21 ust. 1 i § 28 ust. 1 rozporządzenia w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i podniósł, że do wniosku z dnia 7 kwietnia 2014 r. wnioskodawca dołączył niepotwierdzone za zgodność jednostronne kopie dwóch angaży, wydanych przez Spółdzielnię (...). Kopie te nie stanowią środka dowodowego stwierdzającego wysokość wynagrodzenia w rozumieniu powołanych wyżej przepisów rozporządzenia, w ślad za tym nie są nowymi dowodami

w rozumieniu art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a więc nie stanowią podstawy do ponownego ustalenia wysokości świadczenia.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył w dniu 16 maja 2014 r. wnioskodawca J. M..

Na uzasadnienie swojego stanowiska wnioskodawca podał, iż kuriozalny jest argument ZUS, iż kopie dwóch jego angaży wydanych przez Spółdzielnię (...) nie posiadają potwierdzenia „Za zgodność”, pomimo że posiadają pieczętki nagłówkowe Spółdzielni oraz imienne osób upoważnionych do wydania angaży. Ponadto przedłożył on w ZUS cztery inne kserokopie dokumentów, na których nie uwidocznił klauzuli za zgodność, nie zwrócono mu jednak uwagi na fakt, że istnieje wymóg poświadczania ich zgodności. Nie zwrócono się także do niego w późniejszym terminie z wnioskiem o usunięcie „braków formalnych”. W ocenie wnioskodawcy trudno jest wytłumaczyć działanie ZUS odnośnie tego, że nie przyjęcie jako dowodu „niepotwierdzonych angaży” było podstawą do zaniechania jakichkolwiek wyjaśnień jego wniosku, który składa się z 4 odrębnych tematycznych zagadnień, nie mających związku merytorycznego z odrzuconymi angażami.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W trakcie rozprawy toczącej się w dniu 17 grudnia 2014 r. wnioskodawca oświadczył, że cofa odwołanie w zakresie dodatku drożyznianego oraz odnośnie różnicy pomiędzy angażami z 1988 r., a zestawieniem pomocniczym, natomiast podtrzymał je w zakresie wliczenia do wynagrodzenia wypłacanych premii za rok 1990 i 1991 oraz nagrody jubileuszowej za 20 lat pracy.

Pełnomocnik organu rentowego wyraził zgodę na cofnięcie odwołania w zakresie wnioskowanym przez J. M., natomiast w pozostałym zakresie wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. M., ur. (...) miał przyznane prawo do renty inwalidzkiej 2 grupy inwalidów od 18 czerwca 1993 r., na podstawie decyzji (...) Oddział w P. z dnia 28 maja 1993 r. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 4 lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1985 r. do 31 grudnia 1988 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 171,72 %.

Występując z wnioskiem o rentę wnioskodawca przedłożył organowi rentowemu m.in. świadectwo pracy z dnia 23 kwietnia 1993 r. wydane przez Spółdzielnię (...) w J., w którym wskazano, że wnioskodawca był zatrudniony w tej Spółdzielni od 15 września 1981 r. do 30 kwietnia 1993 r. w pełnym wymiarze godzin na stanowisku Dyrektora Spółdzielni, na którym otrzymywał wynagrodzenie ubruttowane w wysokości 4.607.000 zł na podstawie zarządzenia Ministra PPIP z dnia 11 grudnia 1991 r.; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ZUS Rp-7 z dnia 23 kwietnia 1993 r. wystawione przez Spółdzielnię (...) w J., w którym wykazano wysokość wynagrodzenia wnioskodawcy za lata 1985-1988 na podstawie list płac.

W dniu 18 maja 2005 r. do ZUS wpłynęło zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ZUS Rp-7 z dnia 17 maja 2005 r. wydane przez Spółdzielnię (...) w J., w której wykazano wysokość wynagrodzenia wnioskodawcy za lata 1985-1988, w tym stałe składniki wynagrodzenia, wysokość otrzymywanych premii, nagrodę uznaniową przyznaną w 1988 r. oraz łączną kwotę wynagrodzenia za poszczególne lata.

Decyzją z dnia 30 czerwca 2005 r. (...) Oddział w R. przeliczył wnioskodawcy rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek

z 4 lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1988 r. do 31 grudnia 1991 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 191,65 %.

W aktach organu rentowego zalegają również inne zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ZUS Rp-7 wydane przez Spółdzielnię (...) w J. – z dnia 23 czerwca 2000 r., z dnia 22 września 2000 r., z tym że zawierają one dane o wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy za lata 1985-1988, które różnią się pomiędzy sobą w poszczególnych latach.

Dowód – dokumentacja zalegająca w aktach organu rentowego, w tym:

- decyzja ZUS O/P. z dnia 28.05.1993 r.,
- świadectwo pracy z dnia 23.04.1993 r. i zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ZUS Rp-7 z dnia 23.04.1993 r. wydane przez Spółdzielnię (...) w J.,
- zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ZUS Rp-7 z dnia 17.05.2005 r. wydane przez Spółdzielnię (...) w J.,
- decyzja ZUS O/R. z dnia 30.06.2005 r.

W dniu 30 czerwca 2008 r. wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę, wnosząc o przyjęcie do ustalenia podstawy wymiaru emerytury podstawę wymiaru renty.

Decyzją z dnia 21 lipca 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy emeryturę od 26 czerwca 2008 r. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto podstawę wymiaru renty. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 191,65 %.

Dowód – dokumentacja zalegająca w aktach organu rentowego, w tym:

- wniosek o emeryturę z dnia 30.06.2008 r.,
- decyzja ZUS z dnia 21.07.2008 r.

W dniu 28 listopada 2012 r. do ZUS wpłynęło pismo z Sądu Rejonowego w Jarosławiu, w którym Sąd zgodnie z prawomocnym postanowieniem z dnia 15 listopada 2012 r. przekazał według właściwości akta sprawy sygn. IV P 110/12 z powództwa J. M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R. o wydanie dokumentu.

Decyzją z dnia 1 lutego 2013 r. ZUS odmówił wnioskodawcy wznowienia postępowania w sprawie o ponowne ustalenie wysokości emerytury, na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ wnioskodawca nie przedstawił nowych dowodów w sprawie i nie zostały ujawnione okoliczności mające wpływ na ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca. W toku prowadzonego wówczas postępowania przed Sądem Okręgowym w (...) wnioskodawca w piśmie z dnia 25 marca 2013 r. przedstawił swoje stanowisko dotyczące uwzględnienia jego wniosków o uznanie składników wynagrodzenia, które nie zostały ujęte w zaświadczeniach Rp-7 stanowiących podstawę wyliczenia przez ZUS wskaźnika wysokości podstawy wymiaru i wydania decyzji o wysokości emerytury. Wnioskodawca podał, że w arkuszu pomocniczym sporządzonym przez Spółdzielnię (...) w J. w poz. 4 w 1988 r. nie wykazano nagrody jubileuszowej za 20-letni okres pracy; za 1989 r. nie uwidoczniono kwot dodatków z tytułu wzrostu cen podstawowych artykułów żywnościowych (od 1 sierpnia 1989 r.) wraz z ich zwiększeniem od 1 września 1989 r. oraz nie uwzględniono nagrody z tytułu wyrównania wynagrodzeń za I półrocze 1989 r., a także dodatkowego wynagrodzenia wypłaconego jako wyrównanie z tytułu in kasacji wynagrodzeń; nie uwzględniono wysokości premii i nagród za 1990 r. i 1991 r.; przyjęte do wyliczenia kwoty wynagrodzeń za 1988 r. różnią się od wartości wynikających z wydanych mu angaży z dnia 1 stycznia 1988 r. i z dnia 1 października 1988 r.

W rezultacie na skutek odwołania J. M. od decyzji z dnia 1 lutego 2013 r., Sąd Okręgowy w Przemyślu wyrokiem z dnia 10 lipca 2013 r., sygn. akt III U 197/13, oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy podniósł, że w sprawie której dotyczy decyzja z dnia 1 lutego 2013 r. nie ujawniono żadnych nowych okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 21 lipca 2008r., które miałyby wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dowodów mających wpływ na wysokość pobieranego świadczenia i jego weryfikację w trybie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ani nowych dowodów uzasadniających ponowne ustalenie wysokości świadczenia na podstawie art. 111 tej ustawy.

Na skutek apelacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 10 lipca 2013 r., Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 21 lutego 2014 r., sygn. III AUa 1214/13, uchylił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 1 lutego 2013 r. i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania bezpośrednio temu organowi rentowemu.

Dowód:

1) dokumentacja zalegająca w aktach organu rentowego, w tym:

- pismo z Sądu Rejonowego w Jarosławiu z dnia 28.11.2012 r.,

- decyzja ZUS z dnia 1.02.2013 r.,

2) akta tut. Sądu o sygn. III U 197/13, a w szczególności pismo wnioskodawcy z dnia 25.03.2013 r., wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 10.07.2013 r., wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 21.02.2014 r. sygn. III AUa 1214/13.

Wnioskiem z dnia 7 kwietnia 2014 r. J. M. zwrócił się do ZUS o przeliczenie wysokości emerytury poprzez przyjęcie dodatkowych wartości nie ujmowanych w drukach Rp-7. Podstawę naliczenia tych wartości miały stanowić: nagroda jubileuszowa wypłacona za 20 lat pracy (punkt 1); nie uwzględnienie wypłat dodatków tzw. drożynianych, nagrody wyrównawczej za pierwsze półrocze 1989 r. oraz wyrównania z tytułu indeksacji wynagrodzeń (punkt 2); różnice zapisu wysokości wypłat wynagrodzenia, a kwoty wynikające z angaży za rok 1988 (punkt 3); nie uwzględnienie wypłaconych wnioskodawcy nagród i premii za 1990 r. i 1991 r. według oświadczenia Spółdzielni zawartego przy piśmie z dnia 8 września 1992 r. (punkt 4).

Do powyższego wniosku wnioskodawca dołączył m.in.: dwa angaże

z tytułu zatrudnienia w Spółdzielni (...)

w J., zgodnie z którymi przyznano wnioskodawcy z dniem 1 stycznia 1988 r. wynagrodzenie w 15 grupie wynagrodzenia zasadniczego

z miesięczną stawką 25.500 zł + dodatek funkcyjny w wysokości 6.000 zł + 19 % za staż pracy + premia uznaniowa do 80 % + dodatek osłonowy

w wysokości 6.000 zł od 1 lutego 1988 r. (po porównaniu z dokumentacją źródłową zalegającą w aktach osobowych wnioskodawcy Sąd stwierdził, że jest to angaż z dnia 25 lutego 1988 r.), a następnie przyznano wnioskodawcy z dniem 1 lipca 1988 r. wynagrodzenie zasadnicze z miesięczną stawką 75.000 zł + dodatek funkcyjny w wysokości 27.000 zł + 19 % za staż pracy,

a z dniem 1 września 1988 r. – 20 % za staż pracy + 40 % premii uznaniowo-zadaniowej (po porównaniu z dokumentacją zalegającą w aktach osobowych wnioskodawcy Sąd stwierdził, że jest to angaż z dnia 14 listopada 1988 r.).

Decyzją z dnia 30 kwietnia 2014 r. ZUS odmówił wnioskodawcy wznowienia postępowania w sprawie ponownego ustalenia wysokości emerytury.

Dowód - dokumentacja zalegająca w aktach organu rentowego, w tym:

- wniosek o przeliczenie emerytury z dnia 7.04.2014 r.,

- 2 angaże dot. zatrudnienia w Spółdzielni (...)
w J.,

- decyzja ZUS z dnia 30.04.2014 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca został zatrudniony w Spółdzielni (...) w J. od 15 września 1981 r. na stanowisku prezesa zarządu – kierownika spółdzielni, a później dyrektora aż do końca zatrudnienia w tej Spółdzielni, tj. do dnia 30 kwietnia 1993 r.

W aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w tej Spółdzielni zalegają angaże wskazujące na składniki wynagrodzenia wnioskodawcy w poszczególnych latach zatrudnienia oraz ich wysokość, w tym m.in. dwa angaże, jakie wnioskodawca dołączył do wniosku o przeliczenie świadczenia z dnia 7 kwietnia 2014 r., tj. angaż z dnia 25 lutego 1988 r. oraz z dnia 14 listopada 1988 r.

Pismem z dnia 2 października 2014 r. Spółdzielnia (...) w J. poinformowała, że nie posiada żadnych wymaganych dokumentów (Sąd bowiem zwracał się do Spółdzielni o przedłożenie wszelkich dokumentów dot. przyznania i wypłaty wnioskodawcy J. M. nagrody jubileuszowej za 20 lat pracy w 1988 r., „dodatków drożynianych”, premii i nagród wypłaconych w latach 1990-1991) za lata 1988, 1990 i 1991 z uwagi na zniszczenie wszystkich dokumentów archiwalnych podczas awarii wodociągowej.

W piśmie z dnia 2 października 2014 r. Spółdzielnia (...) w J. poinformowała również, że nie posiada dokumentacji płacowej – zakładowych porozumień płacowych z lat 1988-1991, z uwagi na ich zniszczenie.

Ponadto w aktach sprawy toczącej się przed tut. Sądem pod sygn. akt III U 197/13 zalega pismo tej Spółdzielni z dnia 18 marca 2013 r., w którym Spółdzielnia informowała, że nie posiada dokumentacji dotyczącej wynagrodzeń otrzymanych przez J. M. z uwagi na zniszczenie dokumentów podczas awarii wodociągowej. Na potwierdzenie tej okoliczności przedłożono notatkę sporządzoną dnia 15 września 2005 r. na okoliczność stwierdzenia zniszczenia dokumentów po przebytej awarii wodociągowej w budynku biurowym Spółdzielni przy ul. (...). Członkowie samorządu, zgodnie z przedmiotową notatką, po dokonanej segregacji teczek z dokumentami księgowymi, osobowymi i organizacyjnymi stwierdzili, że dokumenty z lat 70 i 80 zalane wodą podczas awarii zostały zniszczone w takim stopniu, że nie jest do odczytania żadne słowo pisane ręcznie, czy też maszynowo, dlatego też postanowiono je zlikwidować na niszczarce.

Dowód:

- dokumentacja zalegająca w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Spółdzielni (...) w J.,

- pismo Spółdzielni (...) w J. z dnia 2.10. 2014 r. i z dnia 10.10.2014 r. – k. 24 i 26,

- pismo Spółdzielni (...) w J. z dnia 18.03.2013 r. wraz z notatką zalegające w aktach tut. Sądu o sygn. III U 197/13.

Na żądanie Sądu, ZUS dokonał wyliczenia wynagrodzenia wnioskodawcy przy uwzględnieniu wynagrodzeń w oparciu o angaże z dnia 25 lutego 1988 r. i z dnia 14 listopada 1988 r. wystawione przez Spółdzielnię (...) w J.. W rezultacie wyliczona kwota – 948.570 zł, okazała się niższa od kwoty wykazanej w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 23 lutego 2001 r. wystawionym przez Spółdzielnię (...) w J., gdzie oprócz składników stałych ujęta jest kwota premii, nagroda uznaniowa oraz świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego wypłacone zamiast wynagrodzenia.

Dowód:

- wyliczenie sporządzone przez ZUS przy piśmie z dnia 3.11.2014 r. oraz pismo z dnia 25.11.2014 r. – k. 31, 40.

Dokonując powyższych ustaleń, Sąd oparł się na dowodach z dokumentacji zgromadzonej w aktach organu rentowego, aktach tut. Sądu o sygn. III U 197/13, aktach osobowych wnioskodawcy oraz w toku prowadzonego w sprawie postępowania sądowego. Dowody te korzystają z domniemania prawdziwości zawartych w nich danych z mocy art. 244 i nast. k.p.c., a ich wiarygodność nie została w sposób wystarczający obalona przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu nie miały znaczenia w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy zeznania wnioskodawcy J. M., który kwestionował wysokość wynagrodzeń wynikających z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 17 maja 2005 r., domagając się ostatecznie wliczenia do wynagrodzenia wypłacanych premii za rok 1990 i 1991 oraz nagrody jubileuszowej za 20 lat pracy. Jego żądania nie znalazły potwierdzenia w dowodach z dokumentów zgromadzonych w trakcie prowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, a więc w ocenie Sądu nie można nadać im waloru wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U.

z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Powołany wyżej przepis umożliwia wznowienie postępowania na wniosek lub z urzędu w przedmiocie prawa lub wysokości świadczenia

w sytuacji przedłożenia nowych dowodów, którymi organ rentowy nie dysponował w poprzednim postępowaniu, oraz ujawnienia okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, a nie uwzględnionych przez ZUS.

Ponadto zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach

z FUS wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia (art. 111 ust. 2).

W myśl art. 15 ust. 1 powołanej wyżej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (art. 15 ust. 6).

W ocenie Sądu nie zasługuje na uwzględnienie odwołanie wnioskodawcy w zakresie, w jakim domagał się on przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem nagrody jubileuszowej za 20 lat pracy z 1988 r. oraz premii i nagród w 1990 r. i 1991 r.

W Spółdzielni (...) w J. nie ma, bądź też nie zachowały się dokumenty mogące potwierdzić słuszność dochodzonego przez wnioskodawcę roszczenia we wskazanym wyżej zakresie. Z oświadczeń składanych przez Spółdzielnię wynika, że nie posiada ona żadnych dokumentów mogących poświadczyć uzyskanie przez wnioskodawcę nagrody jubileuszowej za 20 lat pracy w 1988 r., premii i nagród wypłaconych w latach 1990-1991, z uwagi na zniszczenie wszystkich dokumentów archiwalnych podczas awarii wodociągowej. Z pism Spółdzielni wynika, że zniszczeniu uległa nie tylko dokumentacja dotycząca wnioskodawcy, ale również dokumentacja ogólnopłacowa dotycząca lat 1970 i 1980.

W rezultacie zaś brak jest dokumentów źródłowych, w oparciu o które można byłoby dokonać przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia wnioskodawcy i uwzględnić składniki wynagrodzenia, które wnioskodawca miał pobierać, a które nie zostały wykazane w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 17 maja 2005 r. W oparciu o to zaświadczenie Rp-7 ZUS dokonał wyliczenia emerytury wnioskodawcy przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 191,65 %. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru renty, a więc podstawę wymiaru składek za okres od 1 stycznia 1988 r. do 31 grudnia 1991 r.

Wnioskodawca w toku prowadzonego w sprawie postępowania dowodowego nie przedłożył jakichkolwiek innych dokumentów, w oparciu, o które wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia mógłby ulec podwyższeniu. Nie przedłożył on żadnych dokumentów w oparciu, o które wysokość wynagrodzeń otrzymywanych przez wnioskodawcę w tych latach mogłyby ulec podwyższeniu przy ustaleniu, że wnioskodawcy została wypłacona nagroda jubileuszowej za 20 lat pracy w 1988 r. oraz premie i nagrody w 1990 r. i 1991 r., a które następnie należałoby wliczyć do podstawy wymiaru emerytury.

Zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania

o świadczenia emerytalno - rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412) - środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Podkreślić należy, że wszystkie składniki wynagrodzenia, które mają być przyjęte do podstawy wymiaru świadczenia muszą być ustalone w sposób pewny i nie budzący wątpliwości. Należy mieć na względzie, że stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały wyznaczone pomiędzy pracodawcą i konkretnym pracownikiem. W przypadku takiego składnika wynagrodzenia, jakim jest premia, konieczne jest istnienie dowodów potwierdzających bez wątpliwości fakt wypłacenia premii, nagrody, ich wysokość.

W rezultacie Sąd uznał, iż wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dowodów, czy też nie wskazał nowych okoliczności, które miałyby doprowadzić do dokonania ponownego przeliczenia emerytury na podstawie art. 114 ust. 1 w zw. z art. 111 ust. 1 i 2 i art. 15 ust. 1 i 6 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów prawa oraz w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzeczono, jak w punkcie I sentencji wyroku.

W trakcie rozprawy w dniu 17 grudnia 2014 r. wnioskodawca cofnął odwołanie w zakresie punktu 2 i 3 wniosku o przeliczenie emerytury z dnia 7 kwietnia 2014 r., a więc w zakresie uwzględnienia przy przeliczeniu emerytury dodatku drożyznianego, nagrody wyrównawczej za pierwsze półrocze 1989 r., wyrównania z tytułu indeksacji wynagrodzeń oraz odnośnie różnicy w wysokości wynagrodzeń wynikających z angaży za 1988 r.

Pełnomocnik organu rentowego wyraził zgodę na cofnięcie odwołania.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Przepis ten stosuję się odpowiednio do postępowania w sprawach ubezpieczeń społecznych na zasadzie przepisu art. 13 § 2 k.p.c.

Orzekając o umorzeniu postępowania Sąd ma na względzie dyspozycje art. 469 k.p.c. który stanowi, że Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Ponadto w myśl art. 203 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - stanowiącego, że Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa - brana jest pod uwagę z urzędu.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż nie ma podstaw do stwierdzenia, że cofnięcie odwołania narusza słuszny interes ubezpieczonego, jest sprzeczne z prawem czy zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Wobec powyższego Sąd – uznając za skuteczne cofnięcie przez wnioskodawcę w wyżej wskazanym zakresie odwołania - orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku, po myśli art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z powołanymi wyżej przepisami.